

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΚΡΙΝΟΣ

(Ρωμικακή παράδοσις)

(Τὰ τελευταία τριαντάφυλλα τῆς δύσης ξεφυχοῦν στὸν οὐρανὸν. Ἐνας ἰσκιὸς θανάτου πλανιέται μέσα στὸ δάσος. Ὁλων τῶν λουλουδιῶν τὰ πέταλα γιοῦν. Ὅλα τὰ χρώματα σέβονται. Ἡ ὄρουο-σταλίδες κρῖνονται σὰν δάκρυα ἀπὸ τὰ φύλλα. Μία ἀχτίδα τοῦ ἡλιου τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χαμένη μέσα στὸ μυστήριον τοῦ λυκόφωτος).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. — Ἐγὼ μονάχα ἔμεινα τελευταία ἀπ' ὅλες. Ἡ ἄλλες ἀεραφές μου πρόλαβαν καὶ κρυφτήκαν. Δὲν ξέρω πῶς κ' ἀπὸ πῶ νὰ φέγω γὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὰ φρικτὰ φαντάσματα τῆς νύχτας. Ἡ αἰώνια χροσὴ πηγὴ ποὺ μοῦδωσε τὴ ζωὴ, δὲν φαίνεται πῆσι στὸν οὐρανὸν...

(Ἡ ἀχτίδα ἀρχίζει νὰ τρέχει. Ἀπάνω στὴν ὀρηκτικὴ φυγὴ τῆς σταματᾷ ἀπότομα σὲ δέντρα καὶ γκρεμούς. Πότε σαλευεὶ φωσφορίζοντας στὸν κάμπο, πότε στὰ βουνὰ καὶ πότε στὴν ἀκροποταμιά).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ. — Αὐτὴ ἡ ἀχτίδα ἀρχισε νὰ φύγει. Ὁ ἥλιος κρυφτήκε μὲ τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο ἀπὸ κάποιον σύννεφο. Τοῦ κάκου γυρεύεις τὸν αἰθέριο δόξο σου, φτωχὴ μου ἀχτίδα. Σὲ σαβανῶνει ἡ ἐρημιά κ' ἡ σιωπὴ καὶ τὸ βαθὴ σκοτάδι σ' ἐμποδίζει νὰ φτερονίσῃς. Ποῖ-λοι δόξοι βρίσκονται γύρω σου μὰ, ὅ-σο κ' ἂν τοὺς ζητήσῃς, δὲν θὰ μπορέ-σῃς νὰ βρῆς τὴ χροσὴ πηγὴ τοῦ ἡλιου, τὴ βασίλισσα τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὰ πενήντα φηλοῦνια κ' ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν με-γάλων μου δέντρων περνάει κατὰ πᾶν-φίλ μυστικῶ, ὅλα τὰ φύλλα σμίγουν μὲ μιάς καὶ ψευρίζουν ἄνοιες, ὅλες ἡ ῥί-ζες ἀνατριχιάζουν κ' ἰψώνουν τὴν ἴδια προσεγγί γὰ τὸ μεγάλο χαμὸ σου, ὡ ἀ-χτίδα! Τὰ βαθεῖα σκοτάδια θὰ πλε-σῶν σὲ λίγο κ' ἡ φλογερὴ ρομφαία τοῦ ἡλιου δὲν θὰ φαίνεται πονηδῶν. Ἡ τρε-μάσθησι χροσὴ λάμπει σὸν θὰ γαθῆ κ' αὐτὴ φτωχὴ μου ἀχτίδα...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. — Ἀγ-γῆσα, ὦ πόσο ἀγγῆσα! Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴν ἀγγῆσω, ἀφοῦ ἀπ' τὴν ἀγῆν βρι-σσοῦμαι μέσα σ' ἕνα μνημὴ γὰ νὰ ξε-σπῶν τὸ μικρὸ σῶμα ἐνὸς παιδιοῦ!... Ὁ, πόσο ἔγρο ἦταν ἐκεῖνο τὸ μνημῆ!... Πῶς νὰ μὴν ἀγγῆσω! Ἀπὸ κεῖ μέσα ἔβγανε ἡ παρατονώρικη φωνὴ ἐνὸς μι-κροῦ ἀγγέλου... Ἐκρίθηκε τὸ καμμένο καὶ τὸ σπῆθος τοῦ ἦταν ξεσκεπάστον... Αὐτὸ ζητούσε τὴ μάνα του κ' ἐγὼ λησιώνησα τὸν ἥλιο, τὸν πατέρα μου...

(Ὁ ἥλιος ξεφυχαί κ' ἡ γῆ σκεπάζεται ἀπ' τὸ σκοτάδι. Ἡ ἀ-χτίδα περνάει μὲς ἀπὸ ἕνα φύλλωμα ἐρημικὸ καὶ λάμποντας σὰν ὄνειρο χαράς, σμίγνει στὴν ἀκροποταμιά καὶ κρῖνεται μέσα στὸ νε-ρὸ, σὰν ἕνα μικρὸ οὐαὶ ἀπὸ χρυσάφι ἀναλυτὸ).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. — Στὸ ἀγγιγμά σου, ὦ οὐράνιε ἔξ-νε, μὴ γλυκεῖα τρομοῦλα κρῖνεται τὰ ἔγρο μου βᾶθι καὶ τὰ ζωντανεῖται. Ὁ λουβὶδα φροτεινὴ, πῶς ἐχάθηρες μέσα στὰ σκοτάδια, πῶς ἐπροχόρησες στὸ μυστήριον τῆς σκοτεινίας, ὅπου φοιτᾷ τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου! Ἐνας θάνατος ἔγροθ δὴ σὲ στεφανώσῃ καὶ θὰ σὲ βάλ-η ν' ἀνασταθῆς μὲς στὸ αἰῶνον καλῶν μου. Μέσα μου ἀχτίδα, δὲν ἀποπχεῖ τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο πὸ μυστικὸ καὶ πὸ ὀμορφο ἀπὸ τὴν τρομάσθησι λάμψ σου! Μέσα στὸ αἶλο φῶς σου εἶνε χρομμένη ἡ ἴδια ἡ Μοῖρα... Ἐξαφανί-σων στὰ βᾶθι μου κ' ἐγὼ θὰ σοὶ χαρίσω τὰ καλύτε-ρα διαμαντένια στολῖδια μου, ὡ χροσὴ μου ἀχτίδα...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. — Ἀλλοίμονο! Ἐμείνα μέσα στὸ νοτισμένο χῶμα, μέσα σ' ἕναν τάφο ὅπου ἕνα μικρὸ παιδάκι, ἕνα ξανθὸ ἀγγελοῦδι τοῦ οὐρανοῦ, ἀ-ποζητούσε τὴ μάνα του κάτου ἀπ' τὸ παγωμένο μάρ-μαρο...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. — Τὸ ξέρω... κ' ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ παιδάκι. Ἐχασε τὴ μικρὴ του ζωὴ μέσα στοὺς ἕγροθς κόρφοις μου ποὺ τὸ στεφανώσαν θανάσιμα τὸ ἀδύνατο κορμῆ. Τὸ κῆμα μου τ' ἀφορῶνον ἔγινε κού-νια γὰ ν' ἀποκομίσῃ τὸ παιδὶ στὸν ἔθνο τὸν ἀξάντη-το. Ἡ πατρικὴ μου ἀγάλη ἀπλῶς στὴν παιδικὴ του ἀνησυχία μὴν αἰώνια γαλήνη καὶ τοῦ χάριος τὸ θάνα-το. Τὸ μικρὸ του κορμῆ ἀναπαύεται δίπῳ σὲ πλατὺ

χρηθῶντι μέσα στ' ἀβόλωτα νερά μου. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ νερὸ μου ψιθυ-ρίζει τώρα σιγὰ ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι, ἕνα ναυόησιμα στὸ παρημένο παιδί. Κι' ἡ ροδωδάρνης τοῦ σίχωνον ἀπ' τὴς ὄχθες τὰ λουλουδιὰ τοῦς... (Ἡ ἀχτίδα ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχει ὀρηκτικῶ. Τώρα σταματᾷ σ' ἕνα ἐρημικὸ φύλλωμα ποὺ δέρεται ἀπ' τὸν ἀέρα).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΩΜΑΤΟΣ. — Μιὰ ἀνατριχίλα περνάει ἀπ' τὴς ῥίζες μου κ' ἀισθάνομαι νὰ ξανατρομαχθῶ. Τὶ ζητᾷς ἐδῶ, χροσὴ μου ἀχτίδα; Τὶ γυρεύεις ἐσὺ μέσα στὰ πεθαμένα φύλλα; Μοιάζεις μὲ χαμὸγελο μὲς στὰ δάκρυα...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. — Ὁ ἥλιος ἐκρύφτηκε καὶ πέλιος θανάτου σκέπασε τὴ γῆ... Ἡ φλογερὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ πέθανε. Ὁ αἰώνιος βασιλῆς ἔφριξε μιὰ στερεὴ ματιὰ στὴν ἀγαπημένη του τὴ γῆ κ' ἔδασίλεψε... Κι' ἐγὼ, ὁ αἰώνιος ταξιδιῶτης τοῦ γαλαξίου καὶ τοῦ ἀπειρου, ἀποληνομήθηκα σ' ἕνα μνημῆ, σ' ἕνα γαλινο λιμῆν, ὅπου μιὰ μικρὴ γῆ κοιμᾶται σὰν οὐράνιο ὄνειρο σ' ἕνα χρυσὸν ἔθνο... Ἐνα μαζοῦ τραγοῦδι, τὸ αἰῶνον τραγοῦδι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, μ' ἐμάγεψε κ' ἐμείνα κ' ἔμεινα...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΩΜΑΤΟΣ. — Τὸ ξέρω ἐκεῖνο τὸ μνημῆ ποὺ λές. Ἐγὼ ἤμουν τὸ νεκρὸ στεγμῆν ποὺ τὸ βάλαν ἄπάνω στὴν κάσπα σῆμερα τὰ χαρῶμα-τα... Τὸ βλέμμα τῆς πονεμένης μητέ-ρας τοῦ μαζοῦ μὲ τὰ πικρὰ τῆς δάκρυα μὲ μῶραναι, σὰν νύσταξε ἀπάνω μου μιὰ ἀσθητικὴ φλόγα. Κι' ἔπειτα μὲ πῆ-ρὸ ὁ ἄνεμος τὰ μεγάλα φτερά τοῦ καὶ μ' ἔσπυε σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά.

(Ἡ νύχτα ἀπλόνηται τώρα παντοῦ. Μιὰ θαυμάσια σιωπὴ βασιλεῖει στὸ δά-σος. Ἰσκιὸ ὄνειρον ἀγκαλιάζον τὰ δέντρα. Τὰ φύλλα ἀνιστοροῦνε κατὶ μ' ἕνα σιγανὸ ψιθυρο προτάκωστο. Ἡ ἀχτίδα ἀποτραβιέται ἀπὸ τὸ φύλ-λωμα).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. (πρὸς τὸ φύλλωμα). — Κι' ἐσὺ κ' ἐγὼ γα-θῆκαμε μέσα στὴ νύχτα τὴν τυφλή. Ἡ χροσὴ ρομφαία τοῦ ἡλιου θ' ἀγῆσῃ ἄ-κόμα νὰ φανῆ. Πρέπει νὰ περῶσι δὴ-κρομὴ μὴ νύχτα, ὥσπου ν' ἀνατελῆ στὸν οὐρανοῦ ἡ χροσὴ δόξα ποὺ διώχνη τὰ σκοτάδια, ἡ αἰώνια πηγὴ ποὺ δίνει τὴ ζωὴ

στὴ γῆ κ' ἀγκαλιάζει τὰ πάντα μὲ θέριμα. Ἀπάνω ἀπ' τὸ δνειρο τὸν δέντρον φτερονίσζει τώρα ὁ ψυχρὸς θάνατος τοῦ σκότους. Μὰς ἀγκα-λιάζει δίπῳ τὸ φοβερὸ κ' ὀλοῦνορο αἰάβανο τῆς ἐρημιάς καὶ τῆς σι-γῆς. Κάποιες ψυχὲς σιλαβωμένες ἔρχονται τώρα στὸ δάσος γὰ νὰ ζητηθοῦν τὰ πνεύματα τῶν ληγῶν καὶ τῶν δέντρον. Κι' ἐγὼ, ἡ μι-κρὴ ἀχτίδα, ἀντὶ νὰ σκορπίσω φῶς, βυθίζομαι στὸ σκοτάδι καὶ χάνο-μαι κάτου ἀπὸ τὰ μεγάλα φτερά τῆς νύχτας, ὅπου τὸ παιδί μὲς στὰ σκοτάδια τοῦ τάφου τοῦ...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΩΜΑΤΟΣ. — Μέσα μου κλείνω κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. — Ἄς περμιένουμε τὸν ἥλιο νὰ γι-ορῆσι. Ἀφοῦ ἔθουμὲ μέσα μας τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγγελοῦδιο, δὲν ἔπαρχει ποτὲ ῥόβος ν' ἀπλόση τὰ φτερά τοῦ ἀπάνω μας ὁ θάνατος, ὁ ἄγροθς θεός. Αἰῶνο, μῆλις ὁ κητιχὴς τοῦ σκότους, ὁ χρυσὸς καὶ πινένδοθος κητιχὴς τοῦ τάφου, γυρῆσι σὲ γαλα-νὶν τοῦ παλάτι, τότε θ' ἀναστηθῶμὲ κ' ἐμεῖς...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΩΜΑΤΟΣ. — Νοιάθῳ νὰ γεννηταί κάποια μυστηριώδης ψυχὴ, κάποια ἀποσπ-διοδιστὴ δύναμις, σὰν πόθος καὶ σὰν ὄνειρο...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΧΤΙΔΑΣ. — Μοὺ φαίνεται σὰν νὰ κρατῶ μέσα μου σκλαβωμένο τὸ ἄπειρο...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΩΜΑΤΟΣ. — Καινοῦνοιο κλοῖσιον χρομὸ πλημμυρίζουσε τὰ μαρμαρένα φύλλα μου καὶ τραγοῦδι μου ἀνηχοῦνε οὐράνιε, μικροῖνε προτάκωστες ἄνοιες...

(Ἡ ἀχτίδα καὶ τὸ φύλλωμα ψιθυρίζουνε μαζὺ μὲ προσεγγί μυστικὴ κ' ἔπειτα βυθίζονται μὲς στὸ μεγάλο ἔθνο. Ἡ ὄρουα τὰ ραίνει ὡς τὴν ἀγῆ, σὰν οὐράνια ἀμφορέα).

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ. — Ὁ ἥλιος προβαί-νει βασιλῆς μέσα στὴν τριανταφυλλένια τοῦ πορφο-

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Λημοσιεύουμε σήμερα μερικές άξιαι χαρακτηριστικές προλήψεις της Λακκεδαίμονος :

Όταν το παιδί περπατά με τα τέσσερα, κάποιος ξένος θάρρη στο σπίτι. Αν το μικρότερο παιδί είνε χορτά και βράζει διαρκώς τα πόδια του τ'ό να πάνω στ' άλλο, το παιδί που θά γεννηθί βτερο' άτ' αυτό θάνα θηλάζο.

Όταν κανείς αισθάνεται φαγορέρα στο πόδι, σίγουρα θά πάρη δρόμο. Όταν τον τρώη ή μάτη του, θά φάη ξύλο.

Την Πρωτοχρονιά κανέναν δέν δανείζει προΐμια, γιατί γίνονται μάγια μ' αυτό.

Την Πρωτοχρονιά και την πρωτομηνιά καλό είνε να τρώη κανείς λίγη ζάχαρη, για να περσθή γλυκά όλες τίς ημέρες.

Οί τροσιάνδες, για να μη πλησιάζη ο λύκος στα κοπάδια τους, δέχουν γύφο- γύφο στο μαντίο κομματά από γάσο πατά.

Όταν ή σιδερωσιά είνε γορημένη ανάποδα, καιτ καζο θά γινή στο σπίτι. Όταν κατεβάσουν την τέντζερη κα' άψησουν τί σιδερωσιά στη θέσι της... κορυφάται το μολύβι του σπιτιού που βρίζεται σε δρόμο!

Την Τριτη δέν πρέπει ν' άρχίζη κανείς καμιά δουλειά, γιατί αή-τή ή ημέρα έχει μη ώρα κακή.

Όταν τα παπούτσια είνε κρυμένα τ'ό ένα πάνω στ' άλλο, αυτό δείχνει ότι ο κάτοχός του θά πάρη δρόμο.

Όταν τα ξύλα τρίζουν στη φωτιά, σημαίνει ότι κάποιος έθρως κακοζοιεί το σπίτι.

Όταν πρόκειται να πέση χαλάζι, στη Βαμβακού βάζουν λουλούδι άνω στ' άμπελα για να μην τούς προσένηση ζημία τ'ό χαλάζι.

Άμα τελειώνη κανείς τ'ό φαγητό του, δέν πρέπει να τριβή τα χέρια του, γιατί δέν τόν πιάνει τ'ό φαγι.

Όταν σφάζουν γουρούνια, ζίνουν ένα στανοό με τ'ό αίμα τους στην έξοδουρα του σπιτιού για ν' απομακρύνουν άτ' το σπίτι τ'ό θάνατο.

Όποιος τριβεί πολλά ψυχάλια στο φαί, άποχτάει πολλά παιδιά.

Μόλις προσημιά ή νύχτ στο σπίτι του γαϊούρο, τ'ό ποτό και τ'ό ψωί της δούσαν είνε άγία τιμωρητιά, για να ζήνη άφροσυνα παιδιά.

Τη νύχτα τα άγία δέν πρέπει να γίνονται άτ' τ'άστέρια, γιατί τότε δέν γεννούν ή κόττες!...

οα. Μιά μεγάλη δύναμις πλημμυρίζει τα δέντρα μου. Τά έντομα

ζινούντα στα κλάδια κα' οι χροί πληθαίνουν στις όρες τους. Τα πουλάκια ύμουν τη χρυσή δούξα κα' έχουμαζών τ' άπειρα λουλούδια. Όσοι οι σπόροι κα' οι χροί ύμναιουν ανάμια τα πράσινα σπολάδια της γής. Όλοθδε πνεύ ή πνοή της δημογραφίας. Τα γέρια δέντρα και τα ταπεινά λουλούδια ταυμάζουν σιωπηλές μελωδίες, ψάλλον σε πρωταόστο σκοπό τόν ήμνο της Αναστάσεως. Οί χοροί της γής τορμουν στα φλογερά φίλια του Ξανθοΐ Φοίβου. Κι' έγω, τ'ό δάσος, τ'ό παιδί του Ξανθοΐ θεού κα' της καυτοής Κυβέλης, δοξάζω την άθάνατη δύναμι της δημογραφίας...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. — Μέσα στον ήχο μου καθρέφτι ή ήλιος βασιλιάς καμαρώνει τα ρόδινα κάλη του και μέσα στα βράθη του ήρουο παιλατό μωβρέθις τίς χρυσές άγριδες του, σαν να γυρσθ τ'ό πνευμένο παιδί...

(Σιγά-σιγά άπ' τ'ό δάσος ύψώνεται, σαν κήμα ροδινο φωτός, ή φλογερός θρίαμβος του ήλιου και φωτίζει έναν κρύνο κοντά στο μαγαμένο φύλλωμα και στη χαμένη άγριδα).

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ. — Αή-τός ή ύμωφος κρύνος μοιάζει με παιδάκι, μ' ένα παιδάκι που άνοιγει για πρώτη φορά τ'ά μάτια του στο φως. Μέσα στ' όρωα αυτό λουλούδι μου φαίνεται πως Ξαναζή μα άγνή και χαμένη παιδική ψυχή. Κι' όχι μονάχα ή ψυχή, μα και τ' άνόλοστο μικρό σωμα του παιδιού. Κανένας δέν μπορεί να καταλάβη τ'ό μυστήριό της δημοιογραφίας καλύτερα από μένα, καλύτερα από μία μητέρα...

(Έκείνη τή στιγμή μα άχτίδα του ήλιου που άνατέλλει φιλεί τόν κρύνο σαν άδελφή).

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ... ΦΡΙΚΗ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η φρικωδής συνήθεια της ανθρωποφαγίας. Τι γίνεταν άλλοτε. Τι γίνεται σήμερα. Ανατριχιαστικές λεπτομέρειες. Πώς γίνεται ή ανθρωποφαγία. Το κερματικισμ των σφαγίων. Ποιοί έχουν τ'ό πιο νέστομο κράς. Και ποιά μέλη τ'ό σώματος είνε τα πιο εύγευστα. Έξομελέγηται ανθρωποφαγού κτλ.

Μολονότι τ'ό τρομερό έθιμο της ανθρωποφαγίας άρχίζει σιγά-σιγά να εκλείπει με τη βαθμιαία εισαγωγή των Έθροποιον στις χώρες τ'όν άφρον, έν τούτοις υπάρχουν τα σήμερα άγροια για τούς οποίους τ'ό ανθρωπινο κρέας είνε εκλεκτοτάτη τροφή.

Οί κάτοικοι π. χ. τ'όν περιχώρον του ποταμού Νίγηρος, στην Άφρική, έχουν ιδιαίτερη προτίμησι για τ'ό κρέας τ'όν ανθρωπινο, τ'ό όποιο μάλιστα διατηρουν κομματιασμένο σε κοκοκίθια με φουρκαόλαδο, για να τ'ό τρώνη στις μεγάλες γιορτές. Όταν οι άγροια αυτοί έχουν ανάγκη από ανθρωπινο κρέας για δέν βρίσουν, τότε ο μάγος της φυλής καθιρροεί ένα όποιοδήποτε άτομο έπι βασανίει. Ό δυστυχισμένος εκείνος συλλαμβάνεται άμέσως, θανατώνεται χωρίς καμιά διαδικασία, και... καταθροχθίζεται!...

Στο Κογκό, καιτ τη μαριναία κάποιον ξεφρενητό, οι κάτοικοι, ένό έν ζωοφ έπιρήσις τρέφονται με διάφορα φυτικά προϊόντα, στον πόλεμο τρώφουν τούς αιχμαλώτους και τούς νεκρούς!...

Σε πολλά χωριά της Άφρικής οι δούλοι ώθηρρόντο άλλοτε στην άγορα από τούς κρυούς των για να πωληθούν ός... σκλάβοι!... Κάθε δε άγοραστής που περνούσε μπροστά άτ' τ'ό θύμα, έλάμβανε με μιά άπανάσιν στο γυμνο σωμα του δούλου τ'ό μέρος που ήθελε να τ'ό κρατήσουν. Όταν, τέλος, διατίθεται καιτ' αυτόν τόν τρόπο όλοζωρο τ'ό σωμα, ο δούλος έξουματιαζόταν και μοιραζόταν στους πλετάδες!...

Κάποτε όμως συνέβαινε μερικοί από τούς άγοραστάς να είνε βασιστοι και να μην έχουν την έσομω να περμένουν ός τ'ό τέλος. Τότε έδιναν έντολή στον πωλητή να τούς ζοφή τ'ό μέρος που είχαν διαλέξει και ο δυστυχισμένος δούλος άποθρομαζόταν καιτ τόν κερματικό τρόπο, μόνοντα μ' ένα ποδι ή μ' ένα χέρι κτλ.

Μερικοί ανθρωποφάγοι έχουν τή συνήθεια να συνταρίζουν τα μέλη των αιχμαλώτων των και να τούς βάζουν επί πολλές μέρες στο νερό για να... μουσώνουν πριν τούς σκόσουν από τούς γάρον.

Σ' άλλα μέρη τρώφουν άνεξάρητος όλους τούς γέροντ των πόλις πεθάνοντ, έκτός εκείνων οι όποιοι πάσαν από δερματικά νοσήματα. Μιά άλλη φυλή Άφρικανική άποζη κρυός από τ'ό κρυή των ανθρωπων. Τούς συλλαμβάνουν με παγίδες ή με φουρκακιρά βέλη. Τους καταθροζώντ δε κρατίζοντας :

Παχίο! Παχίο!... (Κρέας Κρέας!)

Οί κάτοικοι μερικών μερών της Αυστραλίας δέν αγαθούν τόσο τ'ό κρέας και τ'ά σπλάγια τ'όν αιχμαλώτων, όσος οί πλείστοι κανιβαλο, αλλά τ'ό πάχος του περιβάλλει τα νεφρά. Τ'ό πάχος αυτό πιστεύουν ότι τούς παρέχει άφάνταστη σόμη και άνδρεια, γι' αυτό πολλές φορές τ'ό πωλθρον μέσα σε ζοχτά και τ'ό βάζουν σε μία μικρή σακούλα που την κερμούν από τ'ό λαιμό του.

Κάποιος Άμερικανός δημοσιογράφος αντίμασε πρό έτών στας νήσους Φιτζ έναν ανθρωποφάγο, τόν όποιον έπέβαλε σε στείρη άνάστησι. Ό ανθρωποφάγος, άπάντητας σε άνάλογες έρωτήσεις του, τόν έπληροφόρησε ότι οι σινάδελοι του προτιμούν τ'ό κρέας τ'όν Αυστραλιού. Τ'ό κρέας τ'όν κατοίκου της Πολωνισίας, έπρωσθεσε, τους φαίνεται πολύ γλυκό, ένό τ'όν Έθροπιον, άντιθέτως, πολύ άπίστο. Έκείνο ίδιος που άποτροπαίνονται είνε τ'ό κρέας τ'όν Έθροπιων κεντικόν, τ'ό όποιο βρίσκουν άπισιο λόγω της καταχρησής ποτών και καπνού.

Ό δημοσιογράφος, συνεχίζοντας την άνάστησι του, έμαθε ότι στους ανθρωποφάγους άρέσκουν άπό τ'ό σωμα τ'όν ανθρωπινο ίδιος τα μάτια και τ'ό μολύβι. Επειτέ έρωγνεται οι βρσίονες, ή νύμφες και οι γλυτοί. Όσο για τ' άλλα μέλη τ'όν ανθρωπινο σωματος, αυτά, καιτ την έκφρασι του έξεταζόμενου, είνε... για τ'ό σούλι!

Η Θεοτόκος με τ'ό Βρέφος (Έργον του Ραφαήλ)